

roku drahou proti odesilateli za škodu vzešlou dráze za přepravy zboží. V takovémto případě nelze užítí všeobecných ustanovení občanského zákoníka o náhradě škody, jak se žalovaná snaží dovoditi, nýbrž jest užítí zvláštních ustanovení železničního přepravního řádu. Ten však stanoví v čl. 49, 51, § 1 a čl. 56 § 5 odesílatelovu povinnost k náhradě škody, aniž činí rozdíl mezi zaviněním odesílatele a jeho zaměstnanců, a není proto oprávněna výtká s hlediska nesprávného právního posouzení, že se nižší soudy nezabývaly otázkou odpovědnosti žalované firmy podle § 1315 obč. zák. Také pro rozsah škody, kterou jest odesílatel povinen dráze nahraditi, platí jen ustanovení železničního přepravního řádu, nikoliv ustanovení občanského zákoníka.

Čís. 16163.

Žalobní žádost musí býti tak určitá, aby vyhovovala předpisu § 7 ex. ř. Nestačí, je-li s t r a n á m znám způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí.

Není určitou žalobní žádost, že žalovaný jest povinen provésti »odpojení od stávající elektrické sítě«.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv II 803/35.)

Žalující firma S-ské elektrárny, akciová společnost v P., se na žalovaném Z-ském družstvu pro vedení zužitkování elektrické síly, zapsaném společenstvu s ručením omezeným v M., domáhá mimo jiné toho, aby žalovanému družstvu bylo uloženo provésti do 24 hodin »odpojení od stávající sítě«. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jde o to, zda jest žalobní žádost dostatečně určitá ve smyslu § 226 c. ř. s., a tu jest se především obíratí žalobní prosbou. Žalobní žádost ta zní: »straně žalovaná se ukládá«, to jest, že jest povinna, »aby do 24 hodin provedla odpojení od stávající sítě pod exekucí«. Není tu uvedeno, kde a co má býti odpojeno, od které sítě a jakým způsobem. Z rozsudku však musí býti jasně patrné, co, v jakém rozsahu a jakým způsobem má býti plněno, aby rozsudek mohl býti vykonatelný (§ 7 ex. ř.). Požadavkem určitosti žalobního žádání při žalobách o plnění sleduje zákon kromě účelu, aby soud mohl zkoumati svou příslušnost a nepřisoudil straně něco jiného nebo více (§ 405 c. ř. s.), ten hlavní účel, aby rozsudek mohl býti základem exekuce. Proto ustanovuje § 226 c. ř. s. v souvislosti s § 7, odst. 1, ex. ř., že obsah a rozsah žalobního žádání a tudíž i exekuční titul musí býti tak přesný, aby z něho bylo lze seznati mimo jiné i způsob a objem dlužného plnění, aby bylo podle přesného doslovu, od něhož se nesmí soud exekuci povolující uchýliti, možno exekuci povoliti a také vykonati (rozh. č. 12481, 10487 Sb. n. s.). To však v souzeném případě schází. Žalobce ani netvrdí, že by nebyl s to žalobní nárok specifikovati a blíže určití, a kdyby bylo ponecháno libovůli žalobcově, aby on sám určití způsob a místo, jest možné, že rozsudek by zavedl podnět ke sporům dalším, jimiž by se

mělo teprve určit, co, v jakém rozsahu, jakým způsobem a kde má být plněno. Proto nebylo pro neurčitost žalobní žádosti odvolání vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že prosba o plnění není dosti určitá ve smyslu § 226 c. ř. s., je správný. Rozsudek vyhovující žalobě o plnění má ten účel, aby byl základem pro exekuci (§ 1 č. 1 ex. ř.), nevyhoví-li žalovaný závazku vyslovenému v rozsudku. Podle § 7 ex. ř. smí být exekuce povolena jen tehda, je-li z exekučního titulu možno seznati mimo osoby oprávněného a zavázaného také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí. Nestačí k provedení exekuce, jsou-li skutečnosti ty stranám známy, nýbrž musí být všechny tyto skutečnosti uvedeny v návrhu na povolení exekuce (§ 54 č. 3 ex. ř.), kterýžto návrh musí mít podklad v exekučním titulu. Všeobecné znění žalobní prosby a rozsudku jí vyhovujícího by mohlo zavdati podnět k pochybnostem při výkonu exekuce, kdyby ve výroku nebylo uvedeno, kde a co má být odpojeno, od které sítě, a jakým způsobem, což správně odůvodňuje odvolací soud, jehož důvody nejsou vyvráceny vývody odvolání.

Čís. 16164.

Pořad práva.

Nárok na náhradu škody proti starostovi obce, který provedl bez svolení obecního zastupitelstva faktické vyhoštění obyvatele obce, patří na pořad práva.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv II 3/36.)

Žalobce se na žalovaném Františku D., starostovi obce v U., domáhá náhrady škody, způsobené mu tím, že na zakročení žalovaného jako starosty dal mu dosavadní pronajímatel výpověď z bytu, a když si žalobce našel po soudním vyklizení jiný byt u Aloise K., učinil i na něho žalovaný nátlak, takže Alois K. odmítl žalobce vzít do bytu, a že po té dal žalovaný žalobcovy svršky naložiti a odvésti do příslušné obce žalobcovy. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání z důvodů, o něž tu nejde, a uvedl v otázce v právní větě vyloučené v

d ů v o d e c h:

Se zřením na to, že žaloba čelí proti žalovanému ve vlastnosti starosty obce, a hledíc na ustanovení § 42 j. n. nutno především v souzené věci přezkoumati z moci úřední otázku přípustnosti pořadu práva. Tou otázkou se výslovně již procesní soud v důvodech zabýval a vyřešil ji ve smyslu kladném. Jest mu přisvědčiti. Jde o žalobu o náhradu škody a ta jest podle § 1338 obč. zák. zásadně příkázána řádným soudům, pokud není zvláštními zákonnými ustanoveními stanovena výjimka. Vy-